

No. 2. }

Februar 1887.

{ 13de Aargang.

Til din Fødselsdag.

(Af B. S.)

Mel. Store Profet med den himmelske Lære.

Herrens Betsignelse puffes til Dagen,
 Naade, Barmhertighed, Glæde og Fred.
 Han dig bevogted' saa troelig for Plagen,
 Han dig ledsaged', saa Foden ei gled.
 Han dig fremdeles i Naade bevare,
 Til du ham talter med Himmelske Stare!

Dagen bør føre din Tante tilbage
 Helt over alle de henjundne Aar;
 Tvende usigelig vigtige Dage
 Effjules i Livets umindelig Vaar:
 Dagen, du fødtes af Kjøb under Bredden,
 Dagen, du fødtes af Mand og sit Fjenden.

Dagen, du fødtes til Verden, dig bragte
 Legem og Sjæl, i Guds Billed' var skabt;
 Derfor du ham at souprise bør trakte.
 Dog gif' Guds Billed' saa sørgelig tabt;
 Dagen, du fødtes, dig bragte i Nøden,
 Synden og Bredden og Dommen og Døden.

Dagen, du fødtes paany, bragte Livet,
 Naade, Reiserdighed, Fred med din Gud.
 Har du nu ogsaa din Gud dig hengivet,
 Men som en Jomfru og tro som en Brud?
 Lager du vare paa Livet og Kronen?
 Er du beredt til at møde for Thronen?

Lille Benny.

(Af Mrs. L. L.)

"Af de Umyndiges og Dienes
Mund skal du berede Lov."

Math. 21, 16.

Benny og Delle ere Navnene paa 2 Jodeborn. Nu vide I, kjære Born, at Joderne ikke tro paa Jesus som sin Frelser. Dog hender det, at En og Anden kommer til at faa Dinene op og ved at grænse i Guds Ord finder Spaadommens Opfyldelse i Kristo og antager den Kristnes Tro og lader sig døbe i Faderens, Sonnens og den Helligaands Navn. Dette var Tilfælde med Benny's og Delle's Fader. Han antog Kristendommen og vilde derfor gjerne bringe sine 2 smaa Born, som dengang vare $4\frac{1}{2}$ og 6 Aar gamle, til Kristum ved Daaben. Moderen, der var en leifindig Jødinde, syntes kanske, det vilde være godt for en Tid at slippe Bøværer med Børnene, og samtykkede i, at de bleve sendte til en Familie paa Landet. Da hun blev spurgt om Lov til, at man døbte dem, svarede hun, at man kunde døbe dem saa mange Gange, man vilde, for hende. Hun troede ikke, det vilde gjøre dem hverken Dødt eller Godt.

Benny og Delle glædede sig hjertelig i at komme paa Landet for der at springe blandt Fugle og Blomster den ganske Dag. Efter at være komne til sit nye Hjem og nogle Dage at have rigtig fornøiet sig i det Frie og frydet sig, idet de syntes, at Alt var saa morsomt, sad de en Aftenstund foran Huset og betragtede Solens Nedgang, og hvorledes den ene lille Stjerne kom til syne efter den anden. Da de havde iagttaget dette en Stund, bad de sin Pleiemoder fortælle dem Noget. Det gjorde hun saa gjerne og sukkede i sit stille Sind om, at Herren vilde velsigne den simple Undervisning. Hun fortalte dem da om Jesus, den store og rette Børneven, hvorledes han, da han var herne ved paa Jorden, velsignede smaa Børn, og hvorledes han nu, efter at være opfaren til Himmels, sidder ved Faderens Højre, ser saa venlig til de Smaa og sender sine skønne, hellige Engle for at passe dem baade Dag

og Nat, baade naar de ere ude og inde, og for at ledsage dem hele deres Tid herne og ved Døden bære deres Sjæle op til Himlen, hvor der er saa deilig at bo sammen med Jesus og de hellige Engle og alle Salige. Da de havde lyttet til med stor Opmærksomhed og stude ind for at lægge sig, sagde de: "Mama tror ikke det, som du nu har fortalt os." Pleiemoderen svarede: "Kanske ikke endda; men tro I, det er sandt?" Hertil svarede begge: "Ja, vi tro det Altsammen; thi da du var i Chicago fortalte du os, hvadslags Hus du boede i, og at du havde en Have med Blomster og Træer og Fugle i, og at du havde en pen liden Kattepus og en liden Hund og en liden Fugl i et Bur, og at ingen Bøfemand var der, og Altsammen er just saa, som du sagde. Derfor ved vi, at dette ogsaa er sandt, som du nu har fortalt os." Og der mærkedes aldrig siden den mindste Tvivl om Sandheden hos dem; men med en inderlig Fortrolighed, som gjorde Enhver godt at høre, bad de for sig selv, sin Papa og Mama og alle Menneſter, at de Alle maatte faa komme op til den salige Himmel, hvor Jesus og de hellige Engle bo.

Naar de vare i Kirken, lagde de Mærke til Alt med en Opmærksomhed og Alvor, der var sjelden for Born af deres Alder. De vilde da gjerne vide hvorfor der oftes Vand paa smaa Børns Hoveder. Da dette blev forklaret for dem, spurgte de om ogsaa de vare døbte, men de vare smaa. Da de fik at vide, at de ikke endnu vare døbte, men at de ogsaa, saasnart de havde lært noget mere om Gud, stude blive døbte, vakte dette saadan Længsel og Iver hos dem efter at høre og lære mere og mere baade om den hellige Daab og om Gud Fader, Søn og Helligaand, at de allerede om et halvt Aar bleve døbte. De lærte snart det hellige "Fader vor" og de tre Troes Artikler og mange smaa Bønner og Salmeverers udenad.

Da deres Daabsdag var oprunden, velskede Benny, der først vaagnede, sin Søster med de Ord: "I dag skal vi blive indlemmede i den hellige, kristelige Kirke. I dag skal vore Navne indskrives i den store Bog

i Himmelen. Idag tager Jesus os i Favn og velsigner os. Idag skal vi blive Guds Børn. O, jeg er saa glad, saa glad!" Det var ogsaa en ret Glædesdag, ikke alene for de søde Smaa, der ved Daaben knælende modtog Navnene John Benjamin og Mary Adale; men det var ogsaa en Glædesdag for den store Forsamling, der var tilstede ved deres Daab, at se dem og høre deres frimodige Bekjendelse.

Det var ikke blot den ene Dag, disse ihukom sin Daab; men, saa ofte de mærkede noget Syndigt hos sig selv eller Andre, formanede de hverandre og sagde: "Nu maa vi huske paa, at vi have lovet at forsvare Djævelen og alle hans Gjerninger og alt hans Væsen og tro paa Gud Fader, Søn og Helligaand. Tænk om vi skulde glemme dette og vore Navne skulde blive udstrøgne af Livsens Bog!"

Det var ikke sjelden, at Benny kom med smaa, pene Kviste og bad: "Hjære, gjem disse for mig, og, om jeg er usikkert, saa maa du være saa god mod mig og rife mig, for jeg vil saa gjerne være snil Gut; men jeg har saa ondt et Hjerte, og jeg er saa bange, at mit onde Hjerte skal gjøre, at jeg glemmer at være snil." Ja ofte kom han og klagede over sit onde Hjerte, og ligesaa ofte gif han hen etsteds og bad Herren give ham et nyt Hjerte. Engang kom han med taarefyldte Dine til sin Pleiefader og beklagede, at han ikke kunde være saa snil, som han vilde; thi han havde saa ondt et Hjerte. Pleiefaderen svarede: "Du kan gaa ind i Stuen og knæle ned der og bede Jesus give dig et godt Hjerte". "Hvad skal jeg sige da?" spurgte han. Der blev svaret: "Du kan sige omtrent det Samme til Jesus, som du har sagt til mig; han forstaar nok, hvad der fattes dig". Han gjorde strax, hvad han var tilraadet, og om en liden Stund kom han tilbage med glædestraalende Ansigt, fordi han troede, at hans Bøn var hørt.

Han talte ofte om at blive Præst, og, da hans Pleiefader engang var syg, sagde han til ham: "Benny! kan ikke du prædike for mig idag?" Derpaa svarede han:

"Jeg tror, jeg kunde, dersom du vil tillade mig". "Hvad vil du da sige?" "Jeg vil fortælle Folket, at de skulle omvende sig til Gud og tro paa Jesus; da skulle de ikke fare ned til Helvede, men blive frelst og komme til Gud i Himlen."

Et lidet Billede, der forestillede den Herre Jesus med Tornekronen, da han har sit Kors, bleve de ikke trætte af at betragte. Om det var smaa Ting, som de skulde gjøre og ikke havde lyst til, s. Ex. at vadse sig eller Rignende, naar der blev sagt: "Gjør det, saa skal du saa Lov til at tage ned Billedet og se paa det," saa gif det gjerne raadt at blive færdig.

De spiste neppe et Stykke Brød uden først at bede. Engang lagde Benny Mærke til en Mand, der begyndte at spise uden at bede. Benny sagde da meget alvorligt til ham: "Dersom du ikke beder, saa kan du ikke komme i Himlen til Jesus, men den onde Mand vil tage dig, ganske vist vil han tage dig."

En Morgen tidlig sang Benny saa sødt. Han blev spurgt, hvad det var, som gjorde ham saa glad. Han svarede: "Det er, fordi min Konge Jesus er almægtig og kan tage vare paa mig, naar jeg sover, og det er mørkt."

Engang var hans Pleiemoder meget syg; da kom han hen til Sengen og sagde, at han var saa inderlig bedrovet, at han ikke vidste, hvad han skulde gjøre. Strax derpaa saldt han paa sine Knæ og bad, at Jesus vilde gjøre hende frisk igen, og han blev hørt, idet hun snart blev bedre.

De talte ofte om sin Mama og vare bekymrede for hende og vilde saa gjerne, at ogsaa hun skulde tro paa Jesus. En Morgen var Benny oppe lidt tidligere end ellers og sagde: "Idag vil jeg reise til Chicago og prædike for Mama; hun skal nok tro mig, naar jeg prædiker for hende". Der blev sagt ham, at han fik vente, til Duggen var goet af Græsset, før han tog paa Reisen. Han sprang da ud og ind for at se efter, naar det blev tørt nok til at gaa; endelig fik han Lov til at begive sig paa Reisen og

(Fortættes paa Side 14).

Libanons Cedere.

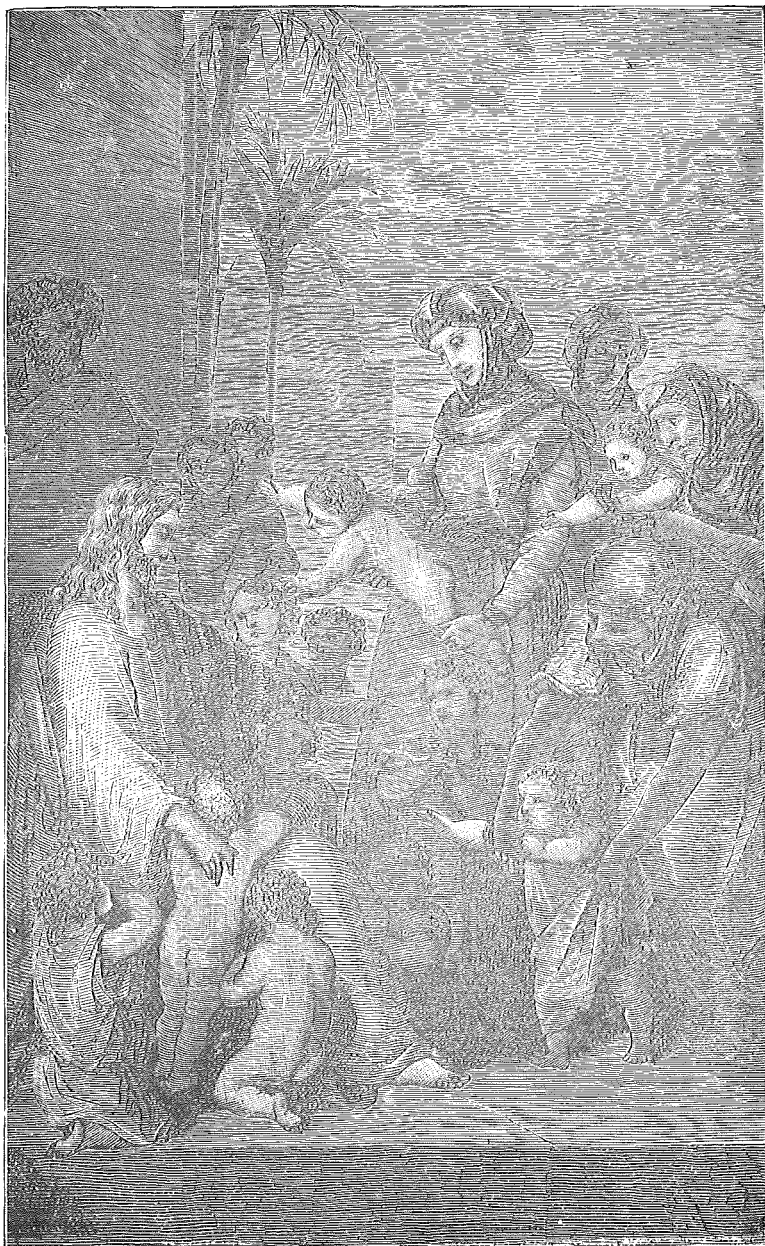
Cedert træet, hvis hebraiske Navn betyder "Træet med stærke Rødder", er et vældigt Naaletræ med Naale, som ere en Tomme lange, og med store temmelig runde Kugler. Høit oppe mellem Libanons Bjerge i Nord for Jødeland var der især i gamle Dage en hel Del af disse mægtige Træer. Nu er der mindre af dem. I et Dalsføre, 6000 Fod over Havet, hvor de snebættede Fjeldtoppe hæve sig indtil 9000 Fod, har man dog endnu fundet en Skov paa omkring 400 Cedert træer af forskjellig Størrelse og Alder. De 7 største staa i Midten; det største Træs Stamme har i Mandshøide et

Omfang af 45 Fod, og Grenene sprede sig viden om; dets Alder sættes til over 2000 Aar.

Cedert træet vorer ogsaa i andre Lande; men Træet er ikke saa fast og stærkt, som det, der vorer paa Libanons Høider.

Libanons Cedere omtales ofte i den hellige Skrift. Kong Salomo sendte 10,000 Mand til Libanon for at fælde Ceder og Cypress til Templet. Cederen prises i Skriften for sin Størhed og Vælde, sin Skjønhed og Kvobighed med de vidt skyggende Grene, sin Fasthed, Varighed og Velbe.

Jesus velsigner de smaa Born.

Jesus talder ad de Smaa,
 Hvo tør dem i Veien staa?
 Sønnen i sin Faders Navn
 Vabner dem sin hjære Favn, —
 Lukker til sit Himmerig
 For dem, som oplysier sig,
 Vil ei være BARNET lig.

Fader, Søn og Helligaand,
 Et for os ved Troens Vaand,
 Vaf du med de Smaa i Pagt
 Imod Synds og Dødens Magt!
 Gjem dem i din Guddoms Favn,
 Før dem frelst til Fredens Havn,
 Saliggjør dem i dit Navn!

sprang henover Veien; men saa kom han snart tilbage, da han saa en Mand komme sig imøde. Imidlertid var hans Søster kommet op, og han fortalte hende da, at han vilde reise til Chicago og prædike for Mama. Hun sagde da: "O Benny! du ved det er mange hundrede Mil did; du kan ikke gaa saa langt, og saa erindrer du den store Elven, hvor vi var saa bange; du kunde jo falde i den og drukne". Benny svarede: "Ja, men du ved, om jeg skulde drukne i Elven, saa kom jeg lige ind i Himlen alligevel; for Englene bar mig nok derop; jeg er ikke det mindste bange for at dø". Og saa sagde han Farvel og skulde begive sig paa Veien hjem; men da han var kommet til Hædeporten, raabte hans Søster paa ham og sagde, at, naar han skulde prædike, saa vilde hun lave lidt Eggedosis for ham, saa han ikke skulde blive hæst, og saa glemtes Reisen dengang.

Da de havde været paa Landet omtrent 13 Maaneder, kom Moderen for at hente dem tilbage til Chicago igjen. Benny fik da Anledning til at vidne om Jesus baade for sin Mama og Andre. Hans Mama skrev tilbage, at Benny havde begyndt sin Prestegjerning; thi baade paa Dampbaaden og paa Hoiellet havde han bedet høit ved Bordet, og da han hørte Nogle tale usømmeligt, havde han formanet dem.

Det blev dog ikke ret længe, han skulde færdes blandt ugudelige Mennesker, men snart sendte Jesus sine Engle og henede ham op til sig. Han døde af Skarlagensfeber, for han blev 6 Aar gammel.

Kjære Børn! maatte nu vi ret ofte tænke paa vor Daabspagt og være flittige til at bede Gud give os et nyt Hjerter, saa vil han nok høre os for Jesu Skyld! Og saa skulle vi engang samles med lille Benny i Glæden hos Gud.

De fire Ord.

"Fire smaa Ord have, medens jeg endnu var en liden Gut, udrettet mere Gort hos mig end nogen anden Ting," sagde nylig en

Mand til mig. "Jeg kan ikke opregne alt det Gode, som disse Ord udrettede. De vare b'andt de første Ord, som min Moder lærte mig."

"Birkelig, og hvad var det for fire Ord?" spurgte jeg.

Han svarede med at fortælle følgende Historie:

"Min Fader podede et Bæretæ; det var en ganske udmærket Podetæst, og han havde den allerstørste Omsorg for den. Det andet Aar blomstrede den, men den bar kun en Bære. Den skulde være udmærket god, og min Fader var begjærlig efter at se, om Frugten blev saaledes, som den Mand havde sagt, der havde givet ham Podetæsten. Denne Bære var derfor en meget vigtig Ting for min Fader. Han vilde, at den skulde blive fuldkommen moden; han haabede, ingen Storm vilde blæse den ned, og han gav os Børn utrykkelig Befaling ikke at røre den. Podetæsten sad lavt, og vi kunde let komme til den. Den voksede meget pent, og min Fader sagde ofte til min Moder: "Jeg tror, Podetæsten vil svare til mine Forventninger, og jeg haaber, vi nu skal faa gode Bærer".

Alle Folk, som kom ind i Haven, forte han til det podede Bæretæ, og Alle sagde de: "Det vil blive en udmærket Bærefort".

Den begyndte at faa et meget smukt Udseende; den blev rhydig og rund; lidt efter lidt begyndte Siderne at rødme, og Frugten saa fin og indbydende ud.

"Den er næsten moden! Gid jeg kunde faa smage den," udraabte jeg en Dag, da jeg fulgte min Fader til Bæretæet.

'Vent taalmodig, mit Barn, det vil endnu vare en Uge, for den er ganske moden," sagde han.

Jeg syntes, Bærer maatte være bedre end al anden Frugt; jeg gik ofte forbi det lille Træ, stod stille foran det og saa med længselsfulde Blikke paa Bæren. "Og hvor nydelig den ser ud" pleiede jeg ofte at sige til mig selv og smattede med Læberne — "jeg skulde ønske, jeg havde den ganske alene for mig selv."

De tidlig modne Bærer smagte ikke saa godt, Ribbene brød jeg mig ikke mere om,

og Blomsterne syntes mig som Intet i Sammenligning med denne Pære. Jo længere jeg blev staaende alene ved Pæretreæet, desto større blev min Begjærighed efter den. "Ak, at jeg dog havde den", var den egentlige Begjæring, som lidt efter lidt fik Overhaand i min Sjæl.

Da vi en Aften vare gaaede tilfængs, sovnede mine Brødre en god Stund for mig. Jeg kastede mig urolig til alle Sider, men kunde ikke sove. Det var en stille Hofstafte. Maanen skinnede ikke. Ikke en Lyd lod sig høre uden de utallige Insekters Summen. Mine Forældre vare gaaede ud. Jeg stak mit Hoved ud af Vinduet og saa omkring i Haven. En frisk Duft strømmede mig imøde. Jeg saa Trærnes dunkle Omrids. Mine Dine tog Retning mod Pæretreæet. Først Pæretreæet — saa Pæren. Jeg var saa tør i Munden, jeg var tørst. Na, hvor godt en saftig Pære vilde smage nu, tænkte jeg. — Jeg var i Fristelse.

Nogle Dieblitte senere krøb jeg ned ad Bagtrappen, uden Sko og Strømper, ja uden Bentlæder. Den mindste Knirken forstrækkede mig. Jeg standsede paa hvert Trappetrin for at lytte. Marie havde Noget andetsteds at stille med Johan var gaaet tilfængs. Jeg sølte mig frem i den mørke Gang og var endelig naaet saa langt som til Havedøren. Den var lukket, og det syntes mig en hel Ewigheid, førend jeg fik den op, for jeg var saa ræd, at jeg skulde gjøre nogen Stoi og var bange for, at Laasen skulde knirke. — Endelig gik Porten op, og jeg gik ud og lukkede den sagte efter mig. Jeg blev oplivet ved at være i den kjølige, frie Luft. Jeg løb ned Veien. Mine Fodtrin høretes ikke paa den fugtige Jord. Jeg stod et Dieblit stille og saa mig omkring, derefter tog jeg Retning mod Pæretreæet. Snart stod jeg under dets Grene.

Fader vil tænke, Binden har blæst den ned — men intet Lufdrag rørte sig. Fader vil tro, at Nogen har stjaalet den — at der har været Gutter herinde om Natten og plyndret Haven — han vil aldrig saa vide det. Jeg bævede, naar jeg tænkte paa, hvad jeg holdt paa at gjøre. Ak, den vil smage

saa deilig, og Fader vil ikke saa vide det. Det vil aldrig falde ham ind, at jeg skulde have taget Pæren. Jeg stod paa Trærne, jeg opløstede Haanden og strakte mig op — da saa jeg en Sijerne, der ligesom blinkede ned paa mig mellem Grenene "Du, Gud, ser mig!" Jeg kunde ikke lade være atter og atter at gjentage disse Ord, det var, ligesom Gud var overalt omkring mig. Han gjenneffuede mig ganske. Jeg frygtede for at se op og bedækkede mit Ansigt med Hænderne. Jeg syntes, mine Forældre og alle Gutterne, ja, alle Folk maatte anse mig som en Tyv. Det var, som hele min Gjærning laa fuldt fremme i Dagslyset. Det varede en Stund, førend jeg vovede at røre mig, saa stærkt grebes jeg af Sandheden i de Ord: "Du, Gud, ser mig". Jeg solte, at han saa mig.

Jeg sprang bort fra Pæretreæet; Intet i hele Verden kunde i hint Dieblit have bevæget mig til at røre Pæren. Med ganske andre Følelser sneg jeg mig tilbage til min Seng. Jeg lagde mig sagte ned ved Siden af Freddrik med Følelser, saadanne som en Forbryder maa have. Ingen i Huset havde seet mig. Men ak! jeg havde en Følelse som om Alle vidste det, og som om jeg aldrig mere kunde se min Fader i Ansigtet. Det varede længe, før jeg sovnede. Jeg hørte mine Forældre komme hjem og gjemte mig uvilkaarligt under Teppet. Men for Følelsen af Guds Nærværelse kunde jeg ikke skjule mig. Hans Die var overalt, og det trængte ind i mit inderste Hjerte. Jeg fik en Fornemmelse deraf, som siden i mit Liv, Gud være lovet, aldrig har forladt mig. Naar Fristelse til en eller anden hemmelig Synd kom over mig, saa lod de Ord mig altid i Dret; "Du, Gud, ser mig", og strax søgte jeg at undfly Fristelsen.

Børn, lærer disse fire Ord! Gjemmer dem dybt i Hjertet. Tænk paa dem, naar I lægge Eder, naar I staa op, og naar I gaa ud! Ere I alene eller sammen med Andre, ere I hjemme eller ude, saa glemmer aldrig disse Ord: "Du, Gud, ser os!"

(Duen.)

Flattich og Ministrene.

Den gamle Pastor Flattich sad en Gang ved det hertugelige Toffel i Stuttgart. Da han af Ydre og Dragt saa meget jevn ud, tænkte hans Sidemand, en Minister, at han nok kunde have ham lidt tilbedste, og sagde derfor til ham: "De er vist en meget lærd Mand, Hr. Pastor, saa De kunde maasse give mig Oplysning om Noget, jeg hidtil aldrig har kunnet saa Kundskab om. Kan De sige mig noget ganske sikkert om, hvorledes et Menneske har det efter Døden? Jeg har endnu ikke været saa heldig at træffe paa en Præst, der har kunnet det"

"Tilvisse," svarede den gamle Flattich til Excellencen ved sin Side, "derom ved jeg Noget, som er aldeles paalideligt."

"Ja, men det maa ogsaa være fuldkommen sikkert," sagde Ministeren

"Ja, det forstaar sig," svarede Flattich.

"Nu saa sig mig det da!"

Præsten saa alvorlig paa sin Bordsælle og sagde: "Mener Deres Excellence, at De naar De er død, endnu i den anden Verden vil vedblive at være Minister?"

"Nei," svarede Ministeren, "det horer naturligtvis op."

"Nuvel," sagde Flattich. "saa ved De jo noget ganske sikkert og tilforladeligt om Tilstanden efter Døden, og saa beder jeg Deres Excellence betænke, hvad De da vil være naar De ikke mere er Minister."

Fra Skolen.

Læreren: "Det kommer meget an paa, hvad man regelmæssigt er vant til. Ser I, naar jeg stiller mig paa Hovedet, saa rinder alt Blodet ned i mit Hoved. Hvorfor gaar ikke Blodet mig i Fødderne, naar jeg staar?"

Den lille Karl vækker Haanden iveiret som Tegn paa, at han kan svare:

Læreren: "Nu Karl?"

Karl: "Fordi Fødderne ikke ere tomme!"

Gaade.

Det Første i Norge er en Mynt,
En af de ganske smaa;
Den vækker ei langt til Stads og Bynt,
Det kan du nok forstaa.

Det Andet er en yppig Frugt
Fra Sydens varme Land;
Dag her den ogsaa bliver brugt,
Og sødt den smage kan.

Det Hele farve kan din Kind
Med Blodets mørke Blød;
Tidt var den bidst og barst i Sind,
Men aldrig var den sød.

Oplysning

paa Gaaden i No. 12 f. N.:

Nysgjerrighed.

Rigtig opløst af D. K. S., New House, Minn.; J. N. S., Kindred, Dac. T.; K. P. S., Benson, Minn.; N. S., Dallas, Wis.; N. S., New-Market, Minn.; C. C. S., Ringville, Minn.

Kvittering.

Et Børnenes Jubeloffer fra Caroline, Oliver og Albert Engebretsen, Aarstad, Otter Tail Co., Minn., hver 10 Cts., tilf. 30 Cts.

Børneblads

13de Aargang.

Som Præmie for Forstud i Begyndelsen af Aaret sendes endnu 1 indb. Aarg. af 1881 el. 1883 el. 1884 el. 1885 for hver \$2.50, der er betalt i Forstud.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Expr.

Agenter, der selv holde Ravneltise og indestaa for Betalingen, erholde følgende Reduktion:

Pakker paa 5-9 Expr. efter 30 Cts. pr. Expr.
 --- 10-49 --- 25 " ---
 --- 50 og derover efter 20 " ---

J. B. Frick.

703 - S. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

Fædrl. og Emigr. "s Trykkeri, La Crosse, Wis.